

Wnoszący odwołanie argumentuje, że w przypadku obuwia (ortopedycznego) oznaczenie jest uważane za wskazanie pochodzenia między innymi wtedy, gdy — co w przypadku oznaczeń obuwia jest w zwyczaju — zostaje ono umieszczone w tylnej części środkowego obszaru podeszwy, na etykietce lub na kartonie od butów. W świetle tej nasuwającej się możliwości wykorzystania przyjęcie przez Sąd założenia, że znak, o którego ochronę ubiega się wnoszący odwołanie, składa się z przedstawienia części towaru, nie jest słuszne.

Ponadto Sąd zaniechał ustosunkowania się do przedstawionej przez wnoszącego odwołanie powszechnie znanej praktyki oznaczania towarów w dziedzinie obuwia sportowego i obuwia na czas wolny, mimo iż na podstawie zasady skodyfikowanej w art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 miał taki obowiązek.

W końcu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie może zanegować charakteru odróżniającego przedmiotowego znaku towarowego w oparciu o uzasadnienie, iż to do wnoszącego odwołanie należało wykazanie, za pomocą konkretnych i ugruntowanych informacji, że zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-523/09 Smart Technologies ULC przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 20 czerwca 2011 r. przez Smart Technologies ULC

(Sprawa C-311/11 P)

(2011/C 269/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Smart Technologies ULC (przedstawiciele: M. Edenborough QC, T. Elias, barrister, R. Harrison, solicitor)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 13 kwietnia 2011 r. w sprawie T-523/09 Smart Technologies przeciwko OHIM (WIR MACHEN DAS BESONDERE EINFACH);
- zmiana decyzji Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 września 2009 r. w celu stwierdzenia, że zgłoszony znak towarowy posiada wystarczająco odróżniający charakter, tak że żaden sprzeciw wobec jego rejestracji nie może zostać wniesiony na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 września 2009 r.;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu odwoławczym i postępowaniach przed Sądem oraz Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kwestionuje wyrok Sądu na następujących podstawach:

- Sąd nie dokonał oceny charakteru odróżniającego zgłoszonego przez wnoszącą odwołanie znaku towarowego w

sposób autonomiczny, lecz w odniesieniu do tego, czy znak ten jest czy nie jest „zwykłym” sloganem reklamowym. Wnosząca odwołanie twierdzi, że jest to niesłuszne pod względem prawnym, a poprawne podejście polega na ocenie charakteru odróżniającego w odniesieniu do właściwych towarów i usług oraz w odniesieniu do właściwego kręgu odbiorców. Stwierdzenie braku charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego ze względu na to, że znak ten jest zwykłym sloganem reklamowym stanowi zastosowanie błędnego kryterium, jak wynika to z utrwalonego orzecznictwa;

- Sąd naruszył prawo, uznając, że trudniej jest stwierdzić charakter odróżniający w odniesieniu do sloganu reklamowego niż w odniesieniu do innego rodzaju słownego znaku towarowego;
- Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że jest uprawniony do przyjęcia za fakt notoryjny okoliczności, która wymaga wykazania za pomocą dowodów, tj. że konsumenci nie przypisują zapewnieniom reklamowym wartości znaku towarowego;
- wreszcie, wnosząca odwołanie twierdzi, że wystarczy, by znak towarowy wykazywał minimalny charakter odróżniający, aby nie miała zastosowania podstawa odmowy określona w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Breda (Niderlandy) w dniu 27 czerwca 2011 r. — Van de Ven i Van de Ven-Janssen przeciwko Koninklijke Luchtvaart Maatschappij

(Sprawa C-315/11)

(2011/C 269/51)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank Breda

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A. T. G. M. Van de Ven

M. A. H. T. Van de Ven-Janssen

Strona pozwana: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, biorąc pod uwagę okoliczność, że zgodnie z art. 29 zdanie pierwsze Konwencji w sprawie ujednoczenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego (Konwencji montrealskiej) ⁽¹⁾ powództwo odszkodowawcze na podstawie umowy, ex delicto, bądź na innej podstawie prawnej może być wytoczone wyłącznie z zastrzeżeniem warunków i granic odpowiedzialności określonych w tej konwencji, prawo do odszkodowania w rozumieniu art. 7 rozporządzenia nr 261/2004 ⁽²⁾ w przypadku opóźnienia lotu jest zgodne z art. 29 ostatnie zdanie tej konwencji?

2) Jeżeli prawo do odszkodowania w rozumieniu art. 7 rozporządzenia nr 261/2004 w przypadku opóźnienia lotu nie jest zgodne z art. 29 konwencji montrealskiej to czy w związku z tym, w odniesieniu do niniejszej sprawy lub generalnie, obowiązują jakieś ograniczenia dotyczące momentu, w którym orzeczenie Trybunału zaczyna wywoływać skutki prawne?

(¹) Decyzja Rady 2001/539/WE z dnia 5 kwietnia 2001 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Konwencji w sprawie ujednoczenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego (Konwencja montrealaska) (Dz.U. L 194, s. 38)

(²) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 15 kwietnia 2011 r. w sprawie T-96/11 Longevity Health Products, Inc. przeciwko OHIM, wniesione w dniu 22 czerwca 2011 r. przez Longevity Health Products, Inc.

(Sprawa C-316/11 P)

(2011/C 269/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Longevity Health Products, Inc. (przedstawiciel: J. Korab, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- orzeczenie, że odwołanie wniesione przez spółkę Longevity Health Products, Inc jest dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 15 kwietnia 2011 r. w sprawie T-96/11;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżone postanowienie powinno zostać uchylone z następujących powodów:

- rozumowanie Sądu zawarte w uzasadnieniu jest nieprawidłowe;
- Sąd nie rozważył argumentów przedstawionych przez właściciela znaku towarowego.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2011 r. — Rainer Reimann przeciwko Philipp Halter GmbH & Co. Sprengunternehmen KG

(Sprawa C-317/11)

(2011/C 269/53)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rainer Reimann.

Strona pozwana: Philipp Halter GmbH & Co. Sprengunternehmen KG.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 31 Karty praw podstawowych i art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy (¹) stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego takiego jak art. § 13 ust. 2 Bundesurlaubsgesetz (ustawy federalnej w sprawie urlopów, zwanej dalej „BUrlG”), zgodnie z którym w niektórych sektorach minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni może zostać skrócony na mocy postanowień układu zbiorowego?
- 2) Czy art. 31 Karty praw podstawowych i art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy stoją na przeszkodzie krajowemu uregulowaniu, takiemu jak postanowienie Bundesrahmentarifvertrag Bau (federalnego ramowego układu zbiorowego w sektorze budowlanym, zwanego dalej „BRTV-Bau”), zgodnie z którym prawo do urlopu nie powstaje w latach, w których ze względu na chorobę nie osiągnięto określonej kwoty wynagrodzenia brutto?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i pytanie drugie: Czy w takiej sytuacji przepis taki jak § 13 ust. 2 BUrlG nie znajduje zastosowania?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i pytanie trzecie: Czy w odniesieniu do skuteczności § 13 ust. 2 BUrlG oraz uregulowań zawartych w BRTV-Bau stosuje się zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, jeżeli uregulowania te dotyczą okresu poprzedzającego dzień 1 grudnia 2009 r., czyli dzień wejścia w życie traktatu lizbońskiego i Karty praw podstawowych? Czy stronom BRTV-Bau należy wyznaczyć termin, w którym mogą one przyjąć odmienne uregulowanie?

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, Dz.U. L 299, s. 9.